

Miškininkės svajonė dirbti arčiau namų — išsipildė

2022 29 kovo KŽ Gyvenimas ir hobis 1

Žarėnų girininkijos girininko pavaduotoja Monika Černišovaitė.

Pernai vasarą nevarėniškė Monika Černišovaitė su pagyrimu baigė Kauno miškų ir aplinkos inžinerijos kolegiją, o tų pačių metų rudenį buvo priimta į Valstybinės miškų urėdijos Telšių regioninio padalinio Žarėnų girininkiją, kur šiuo metu dirba girininko pavaduotoja.

Algirdas Dačkevičius

Studijų aidai

Apie gabią studentę Moniką buvo rašyta portale „miskininkas.eu“, Rasos Liškauskaitės straipsnyje „Lemtingas skambutis“: „Monika prisipažįsta, kad baigusi gimnaziją ieškojo nemokamų studijų. Prie ūkio darbų įpratusiai merginai miškas nebuvo svetimas. Kai gavo atsakymus, kad nemokamų studijų nebus, pasirinko Kauno miškų ir aplinkos inžinerijos kolegiją, kurioje mokslai kainavo 700 eurų.“

„Jau buvo šovusi mintis važiuoti į Švediją padirbėti, bet vėl pagalvojau, kad kaip nors gal susimokėsiu. Dvejonių buvo visokių, o pasirinkimą nulėmė netikėtas, lemtingas skambutis. Nežinau ir šiandien, kas man paskambino ir paskatino: „Stok, išskirstysim tą sumą dalimis“, — šie žodžiai ir nulėmė pasirinkimą. Taip įstojau ir nė minutės dėl to nesigailėjau. Sutikau tiek daug puikių žmonių, o ir pati tapau sava tarp savų. Neslėpsiu, gerai mokytis bei siekti užsibrėžto tikslo skatino ir finansinė padėtis. Galvojau, kaip nors... Pirmą kursą baigiau labai gerai ir nereikėjo mokėti pinigų už mokslus. Po to matau, kad ir įdomu, ir nesunku, gal ir stipendiją gaučiau. Pasiekiau. Gavau.

Vėliau viskas klostėsi savaime, lyg būtų suplanuota“, — studijų prisiminimais dalijasi Monika. Mergina sako, kad kolegijoje atsivėrė visos galimybės. Nepaisant to, kad šeštadieniais eidavo dirbti

į mišką — tepti repelentais medžių, ji spėdavo pažaisti ir tinklinį, ir užsiimti kita veikla.

„Kažkaip užkliuvo studentų atstovybės veikla — lyg apmirusi, lyg kažko laukia... Pasitarėm su kursiokais — imam šitą darbą. Pradėjom organizuoti, ėmėmės veiklos — ir pirmyn... Labai džiaugiuosi, kad mūsų kurse buvo visi kaimietukai. Ir dirbdavom, ir ilsėdavomės kartu. Dirbau ir bendrabučio administratore, ir draugų daug turėjau bei turiu. Iš naujo susidraugavome su bendravarde Monika Gydraite, kuri studijavo kartu — abi iš Nevarėnų. O ir prie Kauno marių gamta nuostabi. Didžioji dauguma bendramokslių buvo iš Žemaitijos, tai mes ne į miestą, ne į barus, o prie marių eidavome pasėdėti“, — apie studentišką gyvenimą pasakoja mergina.

Kodėl aš miškininkė?

Jaunosios Žarėnų girininkijos girininko pavaduotojos nuoširdų nusiteikimą dirbti miške gerai vertina Valstybinės miškų urėdijos Telšių regioninio padalinio vadovas Romualdas Zebčiukas ir Žarėnų girininkijos girininkas Vidas Bagdonas, bet geriau tegul apie savo siekį tapti miškininke ir darbą miške papasakoja pati Monika.

„Labai dažnai sulaukiu klausimo: kodėl miškininkė? Tai ne moteriškas darbas ir panašiai. Neturiu tvirto atsakymo. Baigę mokyklą, esame labai jauni ir tikrai labai sunku apsispręsti, ką norime veikti visą likusį gyvenimą.

Neretai manęs paklausia, kas iš artimųjų susiję su miškais? Atrodytų, jei neturi giminaičių miškininkų, tai negali jausti traukos šiai profesijai. Tiesa, iš tėčio pusės mano tetos ir jų vyrai susiję su miškininkyste, bet su jais susitinku labai retai.

Gimiau, gyvenau ir augau kaime, Nevarėnuose, turime didelį namą su erdvia aplinka. Namas — miestelio pakraštyje, šalia pievos, miškai, tad gamta man nebuvo svetima. Mano mama labai mėgsta gėles — darželiuose jų žydi tūkstančiai nuo ankstyvo pavasario iki vėlyvo rudens, kol pakanda pirmosios šalnos.

Įstojusi į Kauno miškų ir aplinkos inžinerijos kolegiją, nežinojau ar tikrai 100 procentų pasirinkau savo profesiją, bet vėliau labai susidomėjau, nes mokslas be galo įdomus ir patrauklus.

Girininkijoje labai gera dirbti, nes darbas nėra monotoniškas: vieną dieną praleidžiame miške, kitą galime praleisti prie dokumentų, be to, daug bendraujame su kitais žmonėmis, netrūksta ir renginių. Kolektyvas — vyriškas, bet dėl to nepatiriu sunkumų. Į mane žvelgia ne kaip į moterį, o kaip lygiavertę kolegę. Kartu einame į mišką, sėdime prie dokumentų, dalyvaujame renginiuose bei kartu geriame kavą. Jaučiuosi kuo puikiausiai.

Iš pradžių nedrįsdavau užėiti į Valstybinės miškų urėdijos Telšių regioninį padalinį, kur įsikūrę visi rimčiausi kolegos, bet, susirgus mano girininkui, teko dažniau ten užsukti. Dabar visi — kaip senai pažįstami, noriai padeda, paaiškina, jeigu nesusitvarkau, atvažiuoja pagelbėti ar telefonu pakonsultuoja.

Daugiausiai ramybės neduodu ir kreipiuosi patarimų į Varnių girininką Svajūną Rimgailą, nes esame įsikūrę viename pastate. Nors pats vos spėja suktis, visada randa laiko padėti ir man. Mes visi esame kaip viena didelė šeima.

Įsidarbinau labai nedėkingu laiku — praėjusių metų rudens pabaigoje, kai visi didieji darbai buvo nudirbti. Dar nespėjusi apšilti kojų, susirgau ir daugiau nei mėnesį praleidau namie. Kai grįžau nusiteikusi dirbti ir pilna jėgų, susirgo mano girininkas. Kol kas dirbu viena, sunku, bet kai taip nuoširdžiai palaikoma, noras gerai darbuotis niekur nedingsta.

Vaikystėje mišku labai daug nesidomėjau, tuo labiau apie Jaunuosius miško bičiulius nieko nebuvau girdėjusi. Truputį ūgtelėjus, miškas man tapo pramoga. Ką turiu omenyje pramoga? Na, kai galima su artimaisiais nuvažiuoti į tam tikroje vietoje įrengtas laužavietes, užsikurti laužą, pasikepti bulvių, dešrelių ar pasikabinti katilą ir išsivirti plovą. Esu kaimo žmogus, tad negaliu įsivaizduoti nieko geriau laisvu laiku nei gamta, grynas oras, draugai ir maistas, keptas ant laužo. Jei pasitaiko labai sunki savaitė darbe ir „miško būna per akis“, tada noriu griūti į lovą ir pailsėti, bet po to vėl galiu lėkti.

Studijuojant buvo galimybė įsigyti visokiausių reikalingų pažymėjimų. Vienas iš pirmųjų, kurį įsigijau, buvo pjuveninko pažymėjimas. Trečiame kurse lankėme medžioklėtyros paskaitas, kur sužinojau, jog yra galimybė įsigyti medžioklės teorijos pažymėjimą. Nežinojau ar man jo reikės, bet

jei atsirado proga, kodėl nepabandžius. Deja... Prasidėjo karantinas, nuotolinės paskaitos ir šis sumanymas nutolo. Šiaip turiu kolegų medžiotojų, kuriuos visiškai palaikau.

Nuo mažens gamtos nešiukšlinu. To nereikėjo mokyti draugų ir artimųjų. Tačiau labai gaila, kad, šylant orams, vis dažniau pastebiu šiukšlių pakelėse ar miško glūdumose. Jis visuomet surenku, žinau, kad taip elgiasi ir mano kolegos.

Žalioji mūsų krašto rūbas turi gyvuoti, todėl su kursioke ir kitais bendramoksliais pasodinome ne vieną dešimtį tūkstančių medelių. Žinoma, dabar, įsidarbinus Valstybinėje miškų urėdijoje, reikės medelius sodinti kasmet, taip pat ir kitus mobilizuoti.

Šiomet kiekviena girininkija įkėlė po 25 inkilus. Nebūčiau tikėjusi, kad iškelti inkilą kartimi reikia turėti tiek daug jėgų. Didžiąją dalį inkilų man padėjo iškelti kolegos iš Telšių — pavaduotojas Zenonas ir eigulys Vaclovas. Inkilus taip pat kėlėme su Varnių girininku Svajūnu, atvykę į paukštelių sugrižtųjų šventę, kuri įvyko Jomantų miško pažintiniame take.